

Saartje in het bos

Er was eens een bos, en in dat bos woonden twee kleine aapjes en twee grote apen. Het ene kleine aapje heette Sem en het andere aapje heette Saartje. Saartje was een heel lief aapje met mooie donkere oogjes en een wipneusje.

Het aapje kon genieten van het bos. Het rook er zo lekker en de vogels floten zo mooi. Ze voelde zich er veilig. Dat vond ze heerlijk.

Op een dag was Saartje in het bos. Mama zat in de boom (dat doen apen-mama's vaak) en papa was een eind verder in het bos noten aan het rapen en Sem was een kilometer weg met een vriendje aan het spelen.

Het werd een beetje donker in het bos, het leek wel of het ging onweten. Het begon een beetje dreigend te worden.

Saartje was eigenlijk in haar ééntje in het bos. Tenminste zo voelde dat. Ze was nog klein, ze kon nog niet lopen en ze kon nog niet praten. Maar ze kon wel voelen, en ze voelde zich helemaal niet prettig. Ze wilde weg, weg van dat nare gevoel. Ze begon te kruipen, en verder te kruipen en nog verder te kruipen. En toen leek het wel, of ze verdwaald was. En wat er ook nog gebeurde? En dat was best erg! Ze raakte verward in de lianen. Lianen zijn hele dunne takjes, zo dun als elastiekjes. En die lianen slingerden zich helemaal om haar heen. De arme Saartje wrong zich heen en weer, maar ze kwam steeds vaster te zitten. Ze voelde zich steeds meer benauwd. En mama zat ergens in een boom, en papa was ver weg, en Sem was ook niet in de buurt. En

ze kroop, en ze vocht tegen de lianen, en het werd alleen maar erger. Ze kreeg het steeds benauwder.

Toen ineens...kwam ze los, gelukkig, bevrijd! Ze viel zo tussen de bladeren. Ze was dan wel niet meer benauwd, maar haar schoudertje deed erg pijn. Of dat nu kwam door de lianen, of daar de val op de grond? Dat wist ze niet. Saartje huilde en huilde en kon niet meer stoppen met huilen. Wat had ze een verdriet. Was was dat eng geweest, zo verward tussen de lianen. En toen dat zere schoudertje. En mama die er niet was, en papa niet en Sem niet?

Ze begin nog harder te huilen. En toen?

O wat gelukkig! Mama hoorde haar lieve apenmeisje huilen, zo verdrietig. Ze haastte zich uit de boom, en rende naar Saartje. De kleine Saar kroop in haar armen, legde haar kopje tegen de borst van mama, en voelde zich zo veilig. Mama aap streelde Saartje over haar kopje, en over haar ruggetje. O wat was dat een heerlijk gevoel.

Mama begon een lief liedje te zingen

*Saartje, Saartje, kom maar hier
o, Saartje, wat ben je een lief dier
wat heb je jezelf pijn gedaan
en nu zullen we samen verder gaan
Saartje, Saartje, kom maar hier
O, Saartje, wat ben je een lief dier.*

Saartje zat op de schoot van mama aap. Al gauw kwam papa-aap er ook bij. Even later was Sem ook van de partij. Toen gaven ze elkaar een hele dikke knuffel. Wat voelde Saartje zich veilig en warm en blij. Ze was weer helemaal gelukkig.

En de vogels? Die floten weer verder met hun eigen wijsje.